

Universitätsbibliothek Paderborn

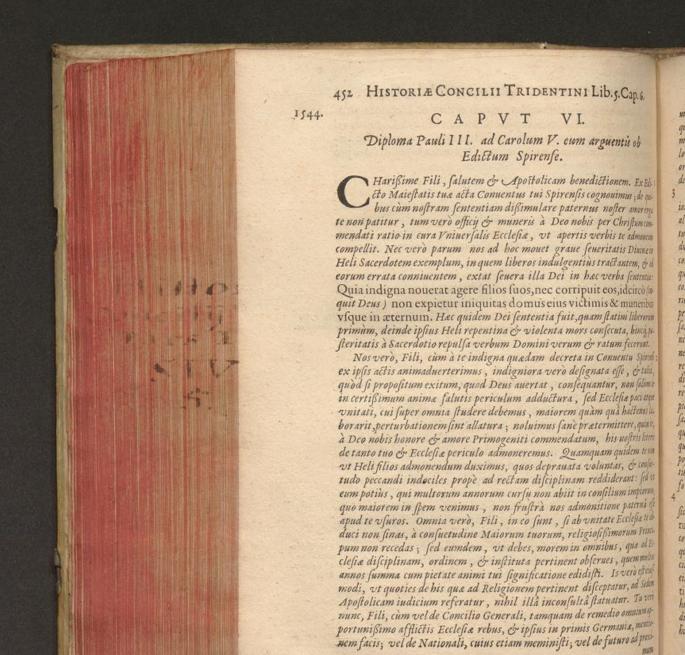
Vera Concilii Tridentini Historia

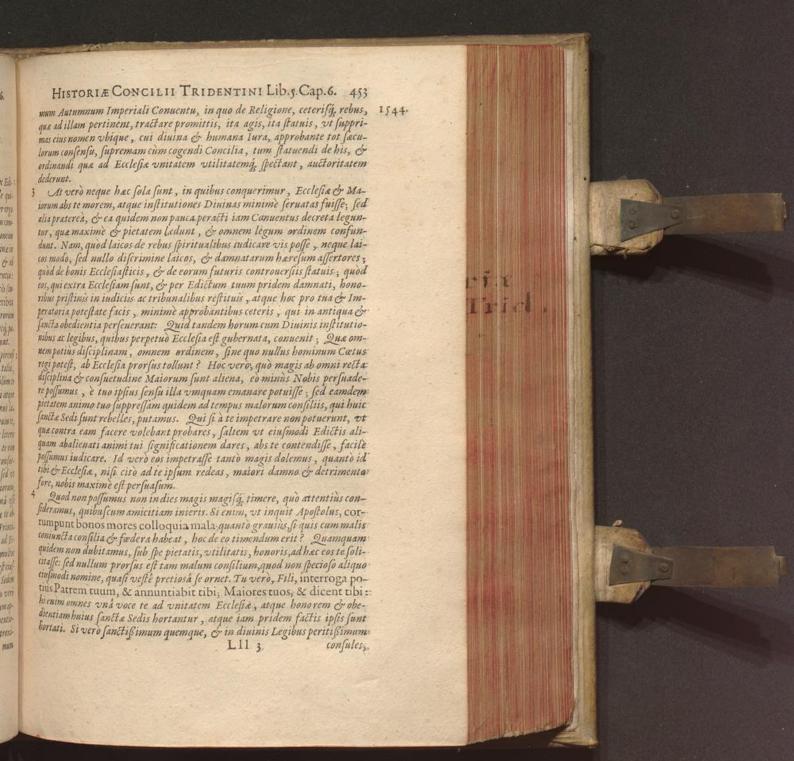
Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

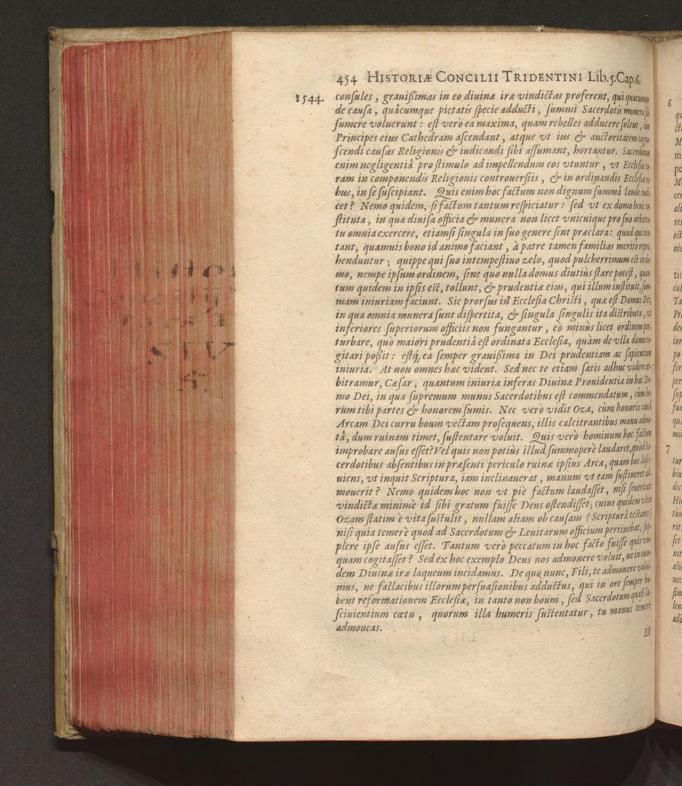
Pallavicino, Sforza Antverpiae, 1670

Capvt VI. Diploma Pauli III. ad Carolum V. eum arguentis ob Edictum Spirense.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

HISTORIE CONCILII TRIDENTINI Lib. 5. Cap. 6. 455 Est enim hoc Sacerdotum Dei munus atque officium. In eumdem verò la- 1544. queum inciderunt Dathan & Abiron, atque Core, qui agrè ferentes, in fando populo vnum præ ceteris dignitate summi Sacerdotis fulgere, se tam Morsi quam Aaroni opposuere, cum dicerent: Surficit vobis quòd omnis multitudo Sanctorum est, & in ipsis est Dominus: quid eleuamini superpopulum? Licet verò hac verba contra ambos dicta videantur, tamen Morse interprete didicimus, omnis eorum indignationis causam summum Sacerdotium Aaronis fuisse: non enim voi omnis multitudo est sancta, virum aliquememinere dignitate aquum esse censebant. Qu'am verò grautter hac nes displicuerit Deo, insigne in eos Diuini iudicij & seueritatis exemplum ostendit, quos terra dehiscens vnà cum vniuersa supellectili & omnibus boms viuos absorpsit. Hac vero vetera nunc recito, quia (vt inquit Apostolus) in figura contingebat illis. Scripta funt autem ad correptionem nostram, in quos fines fæculorum deuenerunt: vt discant omnes, si in Sacerdotio, quod deserviebat Tabernaculo & vmbra, quodá, vna cum Tabernaculo abolendum Diuina Providentia statuerat, tantam curam Deus ostenderit, vt ne minimam quidemineo mutationem ab humano ingenio inultam permiferit; quanto matorreuerentia tribuenda sit illis Sacerdotibus, qui non amplius seruiunt typo & umbra abolendis, sed ipsi vero Tabernaculo, quod numquam transfertur? quantove minùs de mutatione vel minima ordinationis, qua ad eos pertinet, cogitare debeant? quanto denique grauius, & magis intolerabili superbià putabimus eos in Diuinam Prouidentiam peccare, qui vel hanc con-fundere, ad se transferre postulant, vel alio modo de illa statuere volunt, quam longa Ecclesia consuetudo, fundata in testimoniis Scripturarum, promittit & declarat? Quocumque verò modo, quacumque specie pietatis hec preposita tenten. tur, radicem quidem mali superbiam, Deo semper odiosam esse non est dubium. Id quod maxime declarat Ozia Regis exemplum, in quo simul & radicembuius mali , & grauem illius vindictam Scriptura nobis exprimit. Hicautem Rex alias laudatissimus, idig testimonio Scripture, in hoc tantum superbia arguitur, quodincen sum ad Altare Thymiamatis adolere volueru. Quis verò hanc voluntatem non piam potius, quam superbam iudicasset? Sed Spiritus Dei in Scriptura, cum ad huius facti narrationem peruenu, Eleuatum, inquit, est cor Ozix. In quo verò eleuatum? nempe quòd alienoministerio sungi voluit, de quo postquam à Sacerdotibus admonitus, nacillis paruisset, statim à Deo leprà est percussis. Hac vero nunc, Charif-

BIBLIOTHEK PADERBORN

simeFili, recensemus, vt intelligas, si superbum fuit Ozie factum in adokudo incenso super Altare Thymiamatis, quanto superbius sit, hoc tantum

adolere incensum super Altare Corporis Christi, ceterag, qua Religionem

and era ja

, 000

tegar

detm flactflatteindi-

encis-

rburs-

wite-

repri.

tinde

quest, fire-

us Dei,

ta, si

mpr.

10000

ention

eren.

at Di-

inn be-

seemi admi

fatters

iodso-

slop

resul

eritat

si cillia

fant

4.种

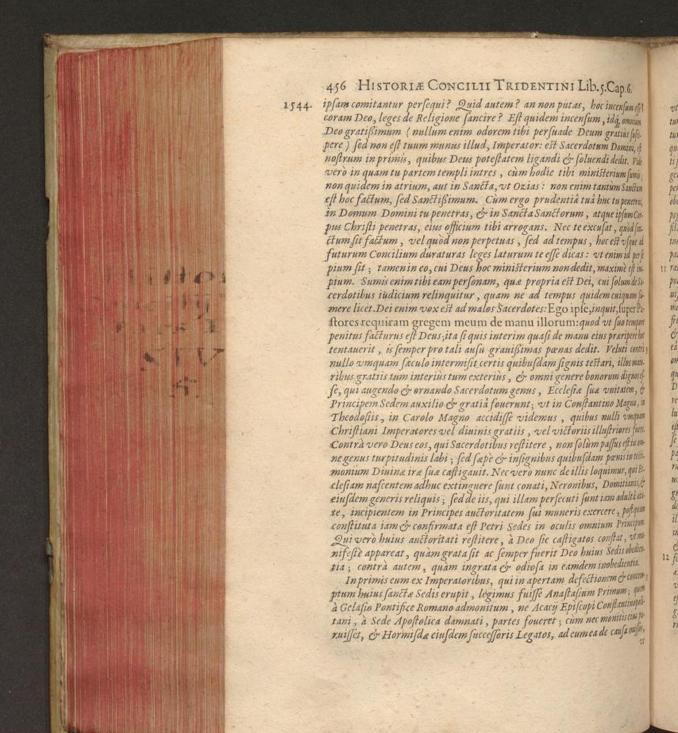
HOW-

S CALL

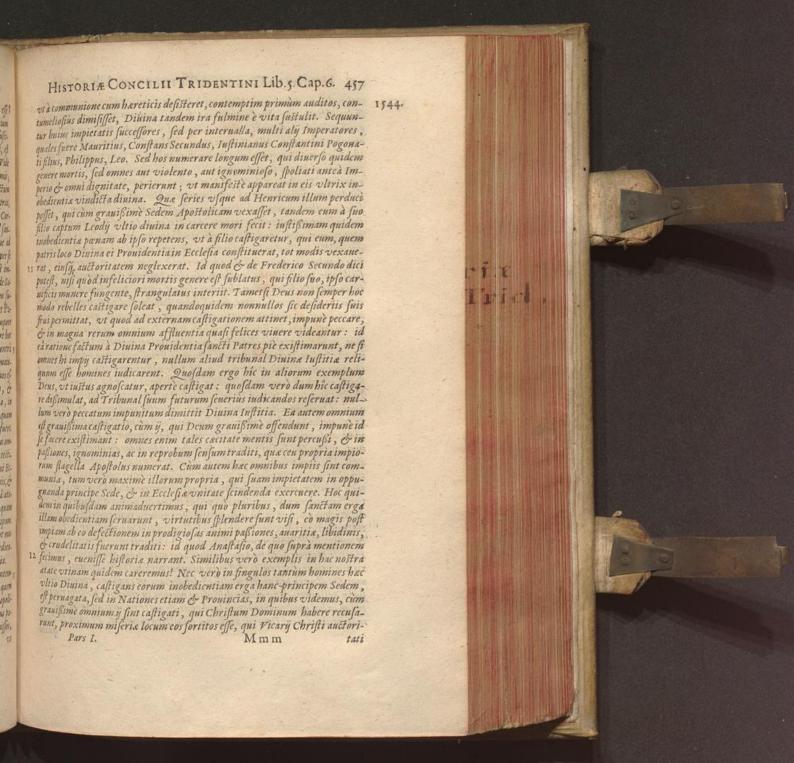
orala-

er ha-

aff la

UNIVERSITATS-BIBLIOTHEK PADERBORN

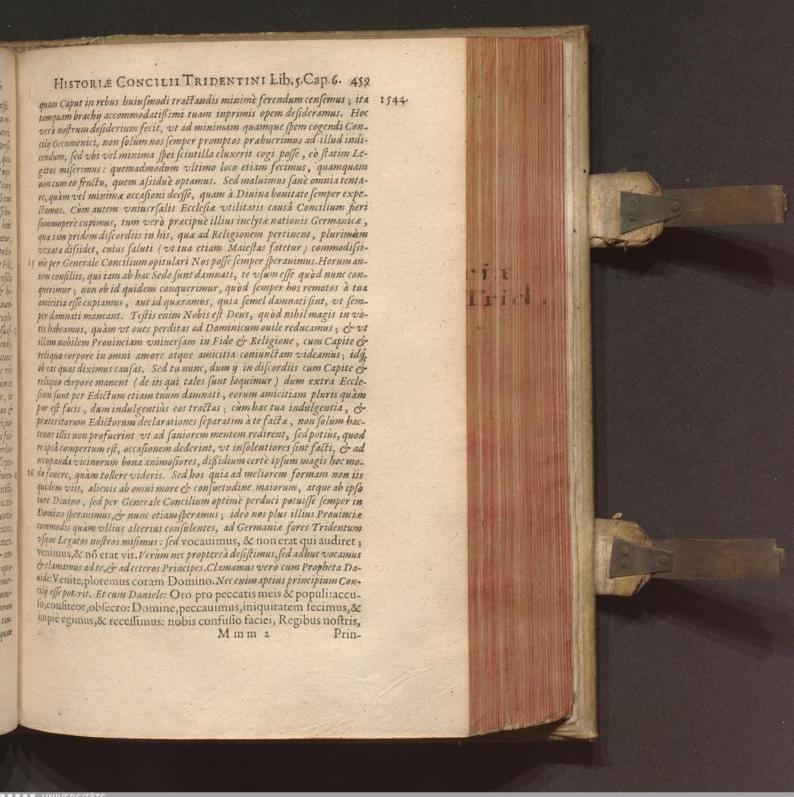
UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

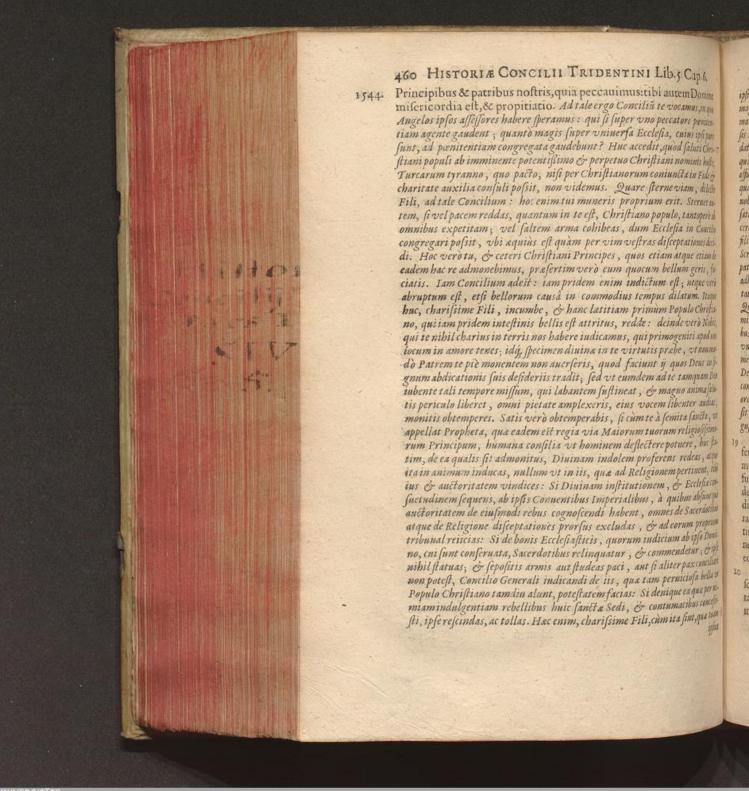
458 HISTORIÆ CONCILII TRIDENTINI Lib.5. Cap.6

ce go m

1544. tati restitere. Duas verò Nationes à Deo in primis castigatas atque all ctas videmus, que olim florentissime fuere: quarum una pertina un gando Christo permansit; altera aliquamdiu cum Vicario eius pre cate omnibus contendit. Illa est Iudeorum, qua nulla maiori miseria opport est; hec vero Grecorum, que proxime ad miseriam Iudeorum accesu, que proxime ad impietatem accesserat. Quare, si Christus ipse in ceteris lan ratoribus, Regibus, Populis & Nationibus numquam inultam tuli Vuor sui spretam auctoritatem, câ interim perpetua successione conferuată; sim seueris iudiciis eorum inobedientiam castigando, odiosos sibi semper susselventiam castigando, odiosos sibi semper susselventiam castigando, iusmodi conatus ostendit : quanto inte, Casar, si (quod Deus aueria) hin oppugnares, cum apud Deum tum apud homines hoc odiosius iudicaram, qui ex illis Imperatoribus originem ducis, qui non plus honoris Sedi Apolle lica detulerunt, quàm ipfi ab ea receperint? At neque hac, charistime Fil., scribimus, quasi vello modo nobis per suadere possimus, huiusmodite com in animo rata & confirmata habere: sed vt amans pater salutis filigo le noris, ac de vtroque solicitus, simul atque Edictum ipsius Spirensis Conus tus vidimus, te admonendum duximus, eo quidem grauius, quo maquexpla ratum periculum in quo versaris habemus. Denique, si pluribus distasmus, ne in disceptatione super his, que ad Religionem pertinent componente. tus tibi vel auctoritatem sumeres, non obid scripsimus, quod disceptum componi non maxime optaremus, qui (teste nostra conscientia) viha na fieret, vitam & sanguinem libenter effunderemus: sed vt exempliscians Diuina Scriptura, tumex Ecclesiasticis historiis citatis te admoneremus, u quod ad tuum ministerium non pertinet, ipse tibi arrogares, & protus Imperatoria Maiestate iuberes ; sed potius Constantini Magni, serui Desput ximi ac felicisimi Imperatoris exemplo te hortaremur: quod tantam u mus, vt eos suo Iudici, & suis Iudicibus iudicandos & corrigendorma quas. Ille verò, cum rogatus effet ab ipfis Sacerdotibus, ve incorumaifent tionibus se Iudicem praberet, prorsus recusauit. Cuius verbain hane simu tiam ab historiarum Scriptoribus, qui adfuerunt, eitantur: Deus vos confli tuit Sacerdotes, & potestarem vobis dedit de nobis quoque indien di,& ideò à vobis rectè iudicamur: vos autem non potestis ab home nibus iudicari. Propter quod Dei folius inter vos expectate iudicimi & vestra iurgia, quæcumq; sint, ad illud Diuinu reserventurexamen Hecille Magnus non tam Imperio, quod erat maximum, quàm pietate o ulb ris virtutibus, dixit: cui te, Cafar, in omnibus persimilé effe cupimus, o que mus. Quod verò pra te fers studiu & desiderium, ve componantur commun sia in Religione, & vt aliqua disciplina morum in vniuersa Ecclesiarenne tur; te in hoc quidem magnopere laudamus, & abs te petimus, vi in hoc opens tuam præbeas et cui Deus curam hutus ministery commist. Vt enim te tou

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

HISTORIA CONCILII TRIDENTINI Lib.5. Cap. 6. 461

oint

411

Mes. pan Christin

decident

PASE.

ren

mile deti

ande

to far

THE

Velti,

vd nn W.Mir 10/

n Da

e fels-

edies, es, to femo-ex for

4,14

acor int qui lottou

Dono-

देश!

milim

ella is

per ni-

4 1 1 1 1 1

ipsus animam in magnum salutis periculum adducant, & Ecclesia pacem 1544 magis magis perturbent, sacilè videre potes, niss per te quamprimum his malu remedium adhibeatur (quod te facturum speramus) in quas angustias su nos compulsurus: ve aut officio & muneri nobis à Deo per esus Filtum. dato deesse cogamur, cum maximo detrimento; aut iterum seuerius agere, aum velconsuetudo nostra, vel natura, vel voluntas ferant. Quamquam officio quidem deeffe in tanto discrimine non debemus prorsus, nec volumus, quantum per eius gratiam, cuius vices licet indigni in terris gerimus, de nobis polliceri possiumus. Insidet enim in animo, & ob oculos nobis obuersaurillud idem, de quo principio diximus, Dinine seueritatis in Heli Sacerdotem exemplum: quem non ob id quidem damnatum legimus, quod in filus corripiendes prorsus abstinuerit; corripuisse enimeos satis constat ex Scriptura: sed quod in corripiendo, vt inquit D. Hieronymus, lenitate paris, non auctoritate Pontificis agebat. Nos lenitate patris integris prope adhuc rebus vsi sumus, quibus ex Edicti forma transactis (quod Deus aucrtu) in Heli exemplo satis vides, in quam nos necessitatem sis adducturus. Quare secum considera, Casar, quid te magis deceat, quid ad suum in primis officium erga Deum & Ecclesiam magis pertineat, quid honori & rebus tuis magis expediat: An vt brachium nostræ seueritati in iis, quæ ad unitatem Ecclesia pertinent, prabeas; an potitus illis faueas, qui hanc se-melruptam in plures adhuc partes scindere miserabiliter laborant & optant. Deus pacis, pro immensa misericordia sua tuam Maiestatem ab iniquorum consiliis liberet, ac pacis consilia in tuo corde confirmet, vt vnanimes vno ore honorificemus Deum Patrem per Iesum Christum; cui cum Sancto Spiritu sit honor per aterna secula, Amen. Datum Roma apud S. Marcum, XXIV. Augusti M. D. XLIV.

Quamquam Suauis huius Diplomatis fummam satis fideliter referat, tamen duo hic eius errata, quam plurimis abdita, in aliis argumentis palam faciunt, ab eo sæpè rerum monumenta vsurpata fusse oculis aliorum, qui partim imperitià, partim incurià identi-dem hominem decepere. Primus lapsus spectat ad subscriptionis diem, quam 23. Augusti positam ait, cum 24. fuerit. Alter ad narrationem, qua dicit, conquestum Pontificem suisse, à Cæsare idiotispermissum Religionis iudicium: quod neque cogitauit Casar, neque Pontifex suspicatus est. Questus fuit, vt supra relatum, ab

conon idiotas, sed laicos admissos.

10 Hoc Diploma non nisi maturo confilio, & accurato examine conscriptum. Legi egomet mandata à Purpuratorum Cœtu ei tradi- theca Varita, qui Pontifici ab Epistolis erat, post recitatam in Senatu sum-caoa, in simam Spirensis Decreti; quibus mandatis continentur singula ca-bro, cui situatam spirensis Decreti; quibus mandatis continentur singula ca-bro, cui situatam singula ca-bro, Mmm 3

pita lus, Varia.

